

متن پرسش

با عرض سلام و خسته نباشید خدمت استاد گرامی: در رابطه با رزق سوالی داشتم ابتدا روایت زیر رو آوردم: روزی امیرمؤمنان با چند نفر از یارانش کنار مسجدی برای خواندن نماز توقف نمودند، به مردی که در آنجا ایستاده بود فرمود: این استر مرا ننگه دار تا ما نماز بخوانیم. هنگامی که آن حضرت وارد مسجد شد مرد افسار اسب را باز کرد و آن را به سرقت برد و فروخت! امام پس از اتمام نماز از مسجد بیرون آمدند درحالی که دو درهم در دست داشتند تا به عنوان مزد به آن مرد بدهند، ولی مشاهده کردند استر رهاست و افسارش به سرقت رفته! حضرت دو درهم را به یکی از خادمانشان دادند با برای مرکب افساری بخرد، خادم وارد بازار شد و با همان افسار به سرقت رفته مواجه گشت که دزد آن را به دو درهم فروخته بود، دو درهم را به مغازه دار داد و افسار را گرفت و نزد حضرت آورد، وقتی نگاه امام به افسار استرش افتاد فرمود: این مرد شتاب کرد و خود را از روزی حلالی که از دست من برایش مقرر شده بود محروم نمود و آن را تبدیل به حرام کرد، سپس فرمود: «ان العبد لیحرم الرزق الحلال بترك الصبر ولا یزاد علی ما قدرله:» قطعاً انسان با بی صبری و افتادن در جاده شتاب روزی حلال را بر خود حرام می کند و با این کار بر آنچه برایش از جانب حق مقرر شده نمی افزاید. -----

حال با توجه به این روایت، شخص آقای طبری که این مال و اموال نجومی رو برای خودش جمع کرده، آگه در مسیر حلال جلو می رفت آیا همین مقدار از اموال برایش مقدر شده بود و با این کارهایی که کرده و حجم انبوهی از پرونده رزق حلال خودش رو حرام کرده یا اینکه رزقی که برای ایشان مقدر شده همین مقداری بوده که تا الان مصرف کرده منتهی از راه حرام؟ یا حق

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: رزق حقیقی آن رزقی است که انسان نیاز دارد و آن رزق، مقسوم است و از ابتدا تقسیم شده است. ولی آنچه اهل دنیا جمع آوری می کنند رزق نیست، بلا است. موفق باشید